

Text pod plakátem existoval ve všech úředních jazycích tehdejšího Československa, tedy i v němčině a maďarštině

Při novoroční audienci u prezidenta republiky 1. ledna 1938 nemohl ještě nikdo z přítomných tušit, jak tragický rok mají před sebou. Na snímku jsou (zleva): náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky gen. Silvestr Bláha, ministr národní obrany František Machník, prezident dr. Edvard Beneš, generální inspektor čs. branné moci gen. Jan Syrový a náčelník hlavního štábu gen. Ludvík Krejčí.

Počátkem roku 1938 byla rozsáhlá reorganizace čs. branné moci z valné části ukončena. Během pouhých šesti let se hlavnímu štábu podařilo vytvořit moderní armádu, která v Evropě patřila vedle velmocí k nejlepším. Již v míru ji tvořila 4 zemská vojenská velitelství, 7 velitelství sborů, 17 pěších divizí, 4 rychlé divize a její početní stav přesahoval 200 000 mužů. Jaro roku 1938 však přesto nevěstilo nic dobrého. V sobotu 12. března 1938 došlo k anšlusu Rakouska, který si ze strany hlavního štábu vyžádal okamžitá opatření, včetně dalších zásahů do armádní organizace. Následovala ostraha hranic, vyhlášená 20. května 1938 jako reakce na přesuny německé armády v Sasku a Bavorsku. Situace se vyhrcovala.

Československá pistole vz. 38, ráže 9mm

Páteř československého stíhacího letectva tvořily v roce 1938 letouny Avia B-534

Bezprostřední ohrožení státu si již 22. září 1938 vynutilo vyhlášení ostrahy hranic a plné bojové pohotovosti na hlavním obranném postavení, po němž 23. září následovala všeobecná mobilizace. Rychlost jejího provedení a okamžitý nástup záložníků získaly Československu ve světě respekt a uznání. Hlavním velitelem mobilizované armády jmenoval prezident republiky dosavadního náčelníka hlavního štábu gen. Ludvíka Krejčího.

Ihned po vyhlášení mobilizace zamířili záložníci bezodkladně ke svým útvarům

Vztyčování vlajky na hlídkové lodi „President Masaryk“ na Dunaji

Československá puška vz. 24, ráže 7,92mm

Brigádní generál Vladimír KAJDOŠ

21. 2. 1893–8. 7. 1970

V září 1915 padl do ruského zajetí, kde se v červenci 1916 přihlásil do 1. srbské dobrovolnické divize. V lednu 1917 přešel k čs. legiím v Rusku. 1917–1920 u 2. čs. střeleckého pluku (velitel čety, roty; zatímní velitel II. praporu, v roce 1917 působil jako náborový emisar u OČSNR v Kyjevě). 1920–1922 u pěšího pluku 2 v Litoměřicích. 1922–1923 posluchač Válečné školy v Praze. V letech 1923–1928 u 9. divize v Tmavě (přednosta 3. oddělení, od října 1924 náčelník štábu). 1928–1933 u MNO – hlavního štábu 1. oddělení (přednosta mírové skupiny, od září 1931 přednosta oddělení). 1934–1935 velitel pěšího pluku 40 ve Valašském Meziříčí. Od září 1935 opět u MNO – hlavního štábu, tentokrát jako II. zástupce náčelníka hlavního štábu. Za branné pohotovosti státu byl ve dnech 25. 9.–4. 10. 1938 náčelníkem hlavního štábu. Stejnou funkci vykonával i v době likvidace čs. branné moci po březnu 1939. Spolupracoval s odbojem, zejména s generály Eliášem a Homolou, a podařilo se mu pro potřeby Obrany národa převést značné finanční prostředky. V roce 1946 přednosta Odvolacího a kárného výboru MNO, 1947 přeložen do výslužby.

Kulometníci s těžkým kulometem vz. 24 Schwarzlose

Hlavní velitelství (krycí název „Palacký“) vytvořené ze složek hlavního štábu a MNO opustilo 23. září 1938 Prahu a přesunulo se s krátkou zastávkou v Klánovicích do Vyškova. Sídlem hlavního velitele se stal zámek v Račicích. K obraně republiky měl gen. Ludvík Krejčí v rámci čtyř armád a velitelské zálohy soustředěno 14 velitelství sborů, 34 pěších divizí, 4 rychlé divize a 3 zvláštní skupiny. Celkem šlo přibližně o 1 100 000 mužů, kteří měli k dispozici na 2300 děl, 350 tanků a 950 letadel. V pohraničí (časťtečně i ve vnitrozemí) se mohla armáda navíc opřít o vybudované linie stálého opevnění.